

Lucia Masná, 11 rokov, Žilina

Blondínka na cestách

Zbožňujem písanie a milujem rozprávanie. Píšem rada a rozprávam veľa (najradšej pred zrkadlom). Aj preto som sa rozhodla napísať o svojich zážitkoch „blondínky na cestách“ a verím, že raz budem mať príležitosť niekomu tento príbeh aj vyrozprávať.

Blondínka. Typická blondínka. JA.

Keby ste sa na mňa v tejto chvíli pozreli, povedali by ste si, že farbou vlasov na blondínku veru nevyzerám. Kedysi som však bola ozajstným blondávim anjelikom. Vlasy mi vekom síce už trochu stmavli, no otázky blondínky zostali. Aspoň tak vraví môj starší brat Matej, keď ma chce nahnevať a občas s láskou aj moja mamina. „Ach, ty moja malá blondínka,“ povzdychne si, keď sa občas spýtam trochu „mimo“. Ale tak, čo už je logické na tom, že pri Považskej Bystrici je Považský hrad alebo že cez Nové Mesto nad Váhom preteká rieka Váh? Alebo že v kamennom mori pri Vyhniach sa nedá kúpať. Veď je to more, nie? A že je z kameňa? Mne, to nevadí!

V každom prípade, po sérii niekoľkých otázok tohto typu sa moja zúfalá mamina, mimochodom učiteľka, rozhodla, že v lete rozšíri môj zemepisný prehľad o Slovensku a pokúsi sa ma trochu zorientovať. Tak začala naša dobrodružná prázdninová cesta po Slovensku.

Oravský hrad bol naozaj ideálnym miestom, kde začať. Tých stánkov, čo tam je na parkovisku! Plyšové hračky, vankúšiky, kožušínové predmety (milujem huňaté veci) a tých sponiek a náramkov! Radosť z nakupovania mi prekazila mamina - vraj o chvíľu nám začína prehliadka. Aká prehliadka? Jaaaaaaj, úplne som zabudla, že sme tam prišli kvôli dákemu hradu! Nevadí. Utešovala som sa, že stánky na mňa počkajú.

Ach, mať tak nadšenie mojej maminy pre históriu! Nechápavo som pozorovala, ako nadšene počúva výklad sprievodkyne a videla som na nej, že by sa aj niečo spýtala, ale nerada na seba púta pozornosť, tak bola radšej ticho. Zato mne pozornosť nevadí. Rozhodla som sa, že len čo bude vhodná príležitosť, spýtam sa sprievodkyne niečo ja – niečo múdre. Príležitosť na otázku na seba nenechala dlho čakať. Sprievodkyňa práve vysvetľovala, že Oravský hrad sa staval odhora. Moja chvíľa! Zdvihla som ruku, nahodila dôležitý pohľad a hrdo položila otázku: „Prosím Vás, a keď sa ten hrad staval odhora, to ako Vám na ňom držala strecha?“ Bola som na seba pyšná. Dobrá otázka, no nie?! Sprievodkyňa na mňa pozerala a ja som nechápala, čomu nerozumie. Takisto som nechápala, prečo sa ostatní návštevníci smejú, prečo brat prevracia oči a mamina ma láskyplne hladí po hlave s tou svojou typickou vetou: „Ach, ty moja malá blondínka.“

No dobre, tak dnes už viem, že Oravský hrad sa staval od horného nádvorja k dolnému. Je tam toho! Hlavne, že som ešte stihla stánky a kúpila si ďalšieho plyšáka do svojej zbierky. Milujem plyšáky.

Oravský hrad bol však iba začiatok prázdnin a cestovania. Mamina mala pre nás pripravenú takú trasu po Slovensku, že by jej ju závidel aj Krištof Kolumbus. Chodili sme, cestovali, spoznávali. Mamina bola nadšená. Občas som si síce pomýlila kozu s kamzíkom, slyšala so svišťom a východ so západom, ale blondínkam sa také veci odpúšťajú. Navyše, ja naozaj nemôžem za to, že mám nulovú orientáciu po mojej mamine a vždy sa vyberiem opačným smerom! To nie je blond vlasmi, ale génmi!

Mamin plán cesty nás zaviedol až do Ochtinskej aragonitovej jaskyne. Jaskyne síce veľmi neobľubujem – je v nich zima, musíte byť potichu a nemôžete sa ničoho dotknúť. Navyše, v stánkoch predávajú len samé kamene. Žiadne plyšáky ani huňaté veci. Nič pre mňa. Ale táto jaskyňa bola super. Naša sprievodkyňa bola veľmi milá a stále sa niečo pýtala. Hlásila som sa ako divá a vyskakovala, aby si ma všimla. Ale asi som sa strácala medzi všetkými stalagmitmi a stalagtitmi, lebo MŇA stále dáko prehládala. Už som pomaly strácala nádej, že dostanem možnosť zažiť v tej tmavej jaskyni, keď som začula, že sprievodkyňa hľadá odvážneho dobrovoľníka. Vraj dáka dôležitá úloha. JA! JA! JA! Vyštartovala som dopredu pevne odhodlaná, že si ma konečne musí všimnúť. Podarilo sa! Usmiala sa na mňa a zavolala ma k sebe. Vychutnávala som si, ako sa na mňa všetci pozerajú. Sprievodkyňa sa na mňa usmiala a povedala: „A toto malé odvážne dievčatko sa teraz na chvíľu stane vašou novou sprievodkyňou. Pôjde prvá a vyvedie vás z jaskyne. Ja pôjdem posledná, aby som sa uistila, že tu nikto nezostal. Zvládneš nájsť cestu nazad, však?“ Znova sa na mňa usmiala. Zhlboka som sa nadýchla. Toto som naozaj nečakala! Ja mám ísť prvá, mám nájsť východ a vyviezť tých nevinných ľudí z jaskyne. JA??? To naozaj JA? Počula som bratov výkrik: „Zomrieme!!!“ Mamina bola ticho, ale tvárila sa naozaj vystrašene. Vyzeralo to, že súhlasí s bratom. Zradcovia! Ved' ja im ukážem! Poobzerala som sa okolo seba a odhodlane vykročila vpred. Bola som naozaj pyšná, ako ma nasleduje celá skupina ľudí. Cítila som sa taká dôležitá! O chvíľu sme prišli k východu jaskyne, ľudia mi zatlieskali, rozlúčili sme sa so sprievodkyňou a vyšli z podzemia. O chvíľu ku mne dobehla mamina a začala ma nadšene objímať: „Ty moje šikovné dievčatko! Som na teba taká pyšná! To ako si vedela, kam máš ísť? Ja by som išla určite na opačnú stranu!“

„No...stačilo si prečítať a sledovať všetky tie šípky s nápisom VÝCHOD“, odpovedala som. Mamina na mňa prekvapene pozerala: „Tam boli dáke šípky? Ja som si ich v tom strese vôbec nevšimla!“ Chápavo som sa na maminu usmiala, postavila sa na špičky a pohľadila ju po vlasoch so slovami: „Ach, ty moja veľká blondínka.“

Bolo to úžasné leto!